

OZVĚNA KRKVE

 metafora

Mafie. Drogy.
Rodina. Láska.
Detektiv Veranda Cruzová
na stopě nelítostného kartelu.

ISABELLA MALDONADO

Přeložila Dana Chodilová

Detektiv Veranda Cruzová vede elitní protidrogový oddíl policie ve Phoenixu a má jediný, těžko splnitelný cíl: zničit nejmocnější zločinecký kartel na světě vedený Hectorem Villalobosem. Jediná Veranda ví, že její posedlost kartelem má osobní a přísně tajný důvod – až do chvíle, kdy se její dvouletá práce v utajení zhroutí jako domeček z karet. Ona i její milovaná rodina se ocitnou v hledáčku obávaného drogového bosse Bartola a válka mezi strážci zákona a kartelem rázem získává velmi osobní příchuť.

Tajná akce v poušti nabírá obrátky a Veranda s novým týmem z oddělení vražd je stále blíž. Dostat Bartola Villalobose je úkol číslo jedna, ale ani ona dosud netuší, jaké hrozné tajemství se skrývá v minulosti. Je připravená vykoupit spravedlnost vlastním životem?

Nová série od bestsellerové autorky a bývalé policistky s výcvikem FBI Isabelly Maldonado.

„Bývalá policistka z protidrogového vede tažení proti mocnému zločineckému klanu. A odplata je velice uspokojivá.“

– Kirkus

„Chytlavá policejní procedurálka... Vysokooktanový thriller, v němž Maldonado dostala všem nárokům: čtenáře uchvátí a nepustí ze spárů.“

– Suspense Magazine

„Tenhle bombastický debut má pořádně žhavé tempo, a na vině rozhodně není jen arizonské slunce. Těším se na pokračování!“

– Shannon Baker, autorka detektivní série s Kate Foxovou

OZVĚNA KRKVE

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

série s Ninou Guerrerovou

Šifra

Hadí oči

Sokolník

série s Danielou Vegovou

Zabij, nebo zemři

ISABELLA MALDONADO

OZVĚNA KRVE

Přeložila Dana Chodilová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2017 by Isabella Maldonado, revised 2021

This edition is made possible under a license arrangement originating with Isabella Maldonado, in collaboration with Liza Royce Agency.

Translation © Dana Chodilová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-821-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-820-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-318-6 (print)

Pro mého muže Mikea, který mi ukázal, že umím létat.

KAPITOLA I

DETEKTIV VERANDA CRUZOVÁ Z PROTIDROGOVÉHO oddělení policejního sboru ve Phoenixu se spolu se svým týmem krčila u zdi z tvárnice a v nelítostném poledním žáru mžourala do postranní uličky. Pod neprůstřelnou vestou jí po zádech stékala stružka potu.

Pohlédla na hodinky. Dodávka zboží měla dorazit už před pěti minutami.

Ve sluchátkách se jí rozezněl hlas seržanta Fromma. „*Letecká podpora potvrzuje, že se cílové vozidlo blíží.*“

Tahač s návěsem se zvolna šinul ke skladištnímu areálu a Veranda se přitiskla ke zdi, aby ji z ulice nebylo vidět. Ruku držela na pažbě glocku, zatím schovaného v pouzdře, připravená k zásahu. Plán zněl, že kolegové z taktické jednotky vůz zadrží, jakmile dorazí k nakládací rampě, načež vniknou do skladiště a pozatýkají všechno, co má ruce a nohy. Jakmile bude oblast zajištěna, přesune se dovnitř Veranda se svým týmem a ujme se vyšetřování.

V prostoru tří bloků kolem, v sektoru známém coby Skládky, číhalo přes třicet policejních důstojníků a detektivů. Ta stoletá přezdívk

pocházela ještě z dob, kdy byla tato místa zastavěná sklady zboží, z nichž některé tu stály dodnes.

Flaco, Verandin informátor, jí prozradil, že Villalobosův kartel používá jednu z budov coby distribuční středisko. Vyslídil, že dnešní dodávku heroinu si osobně převezme velká ryba, sám Bartolo Villalobos, který měl v kartelu pod palcem obchodování s narkotiky.

Dva roky neúnavného vyšetřování konečně přinesou ovoce. Kolegové jí už vyčítili, že je kartelem posedlá. Kdyby o Verandě věděli všechno, už dávno by ji z protidrogového vyhodili. Ale teď si s tím hlavu nelámala, protože dnes konečně nasadí Bartolovi želízka.

V protější uličce číhali příslušníci taktické jednotky, celí v černém, obrněný vůz měli schovaný o pár bloků dál. Veranda natáhla krk, na střeše naproti zahlédla odstřelovače. Věděla, že dva další dřepí na okolních budovách, oči upřené do mířidel pušek. Ohlédla se přes rameno na vlastní tým, který se za ní tiskl ke zdi.

Ulice byly opuštěné. Kanceláře městských úřadů zely o nedělích prázdnotou a spalující letní žár zahnal většinu chodců pod střechu. V dále zaslechla rachot tahače, řidič podřadil a zahnul za roh.

V kapse nylonové vesty se jí rozvibroval mobil. Vytáhla ho, přelétla pohledem textovku a stiskla tlačítko vysílačky. „Všem jednotkám, cílové vozidlo změnilo trasu. Opakuji, cíl změnil kurz. Potřebujeme se přemístit.“

Hned nato se jí ve sluchátku znovu rozezněl hlas seržanta Fromma. „*Potvrzení od letecké podpory. Cíl právě zahnul na jih na Jacksonovu. Byli jsme odhaleni. Zrušte operaci.*“

Zaklela a vztekle praštila do tlačítka vysílačky. „Všem jednotkám, zůstaňte v pohotovosti.“

Horečně uvažovala. Kdyby Fromm kývnul na změnu operačního plánu a povolil přesun taktické jednotky, ještě stihnou kamion zadržet. Možná nechytí do pasti největší krysu, ale tenhle náklad drog aspoň nezamoří její město.

Neměla na vybranou, na nějaké tanečky jí scházel čas, a tak znovu stiskla tlačítko. „Taktici se můžou přesunout a zadržet ho na Dawkinsově a Osmnácté.“

Taktický tým phoenixské policie, známý jako jednotka zvláštního nasazení, se dokázal přizpůsobit za pochodu – pokud ovšem měl posvěcení shora. Srdce jí bušilo jako zvon, čekala, co Fromm odpoví. Tuto linku sdíleli všichni, kdo byli zapojeni do operace. Ticho se táhlo, policisté rozmístění v operačním prostoru napjatě poslouchali, jak Fromm zareaguje. Vzдорování rozkazu nadřízeného bylo porušením protokolu, které hraničilo se vzpourou.

Kromě všech ostatních slyšel její slova i seržant, který vedl taktický tým. Musel dodržovat postup, nemohl na Verandinu žádost svou jednotku přesunout, potřeboval schválení osoby oficiálně velící operaci. „Seržante Fromme?“ pobídl ho.

Fromm se ani nesnažil skrývat podráždění. *„Udělejte to.“*

Príslušníci taktické jednotky a detektivové z protidrogového se rozběhli do všech stran. V uličkách zasvištěla kola hlídkových vozů, do vzduchu se vznesl pach spálených pneumatik.

Dante Washington, jeden z Verandiných kolegů z protidrogového, ji chytil za loket, zatímco se ostatní rozbíhali přes ulici. „Co se stalo?“

„Netuším. Dostala jsem zprávu od informátora. Psal, že změnili trasu.“ Odlepila se ode zdi. „Ale náklad vezou.“

Z dálky bylo slyšet helikoptéru, pilot ohlásil čerstvou informaci. *„Cílové vozidlo znovu změnilo směr. Míří na východ na Main Street.“*

„To je dva bloky západně odtud.“ Rozběhla se uličkou.

„Počkej na posily, Cruzová.“ Dante se hnál za ní. „Ostatní od nás šli s taktiky.“

Nevšímalá si ho. Prořítla se za roh a viděla, že tahač prudce zastavil. Dveře u řidiče se otevřely, vyskočila postava, přistála na zemi a hned se dala do běhu.

Veranda vyškubla glock z pouzdra. „Policie, ani hnout!“

Řidič bez váhání vběhl do vedlejší uličky.

Oběhla roh za ním, prudce se zastavila, přejela pohledem okolí a zahlédla ho, jak odstrčil postaršího muže a hodil ho na železné zábradlí krátkých betonových schodů u zadních dveří skladiště.

Násilník vtrhl do budovy, zatímco se jeho oběť potácela a pažemi zoufale máchala ve vzduchu. Veranda se k muži vrhla a přidržela ho právě včas, než se stačil zhroutit na chodník. Kovové dveře do skladiště se nad ní zabouchly.

Pomohla muži v letech zpátky na nohy a přelétla ho pohledem. „Dobry?“

Zasténal, ale přikývl.

Jako vítr vyběhla schody a rozrazila dveře. Na prahu se zastavila, aby si oči zvykly na šero uvnitř. Stačila zaznamenat postavu na druhém konci rozlehlého prostoru jen zlomek vteřiny předtím, než jí zmizela z dohledu v postranním východu. Vyrázila za ní, kličkovala mezi bednami s kukuřicí, melouny a cibulí, které jí ležely v cestě, ale brzy jí došlo, že bude mít lepší šanci chytit ho venku. Prudce se obrátila, seběhla znovu po betonových schodech, plnou rychlostí zahrnula za roh budovy a srazila se s Dantem.

Vzpamatoval se první. „Kudy běžel?“

Ukázala mu to. „Zmizel mi z očí, ale vyběhl těmi postranními dveřmi. Viděl jsi ho?“

Dante zavrtěl hlavou. „Je v tahu.“

„Do hajzlu.“ Rozběhla se, pátrala po nějaké stopě podezřelého.

„Máme ten tahač s nákladem,“ funěl těžce Dante, jak se s ní pokoušel držet krok. „Řidiče nepotřebujeme.“

Zastavila se a obrátila se k němu. „Moje echo, můj zátah, moje pravidla. Nezdrhne mi.“

„Fajn. Tak začnem touhle uličkou.“

Sledovala jeho pohled a najednou zaslechla jakýsi šustot. Všimla si popelnice přimáčknuté ke stěně budovy.

„Já být na jeho místě, tak se zdejchnu,“ zašeptala. „Najdu si schováčku.“

Dante si odfrkl. „Tam by nevlezl. Je pětáctýřicet stupňů. V tý popelnici bude jak v peci. Za chvilku by se upekł.“

„Není to žádný Einstein a neměl na výběr.“ Vylovila glock zase z pouzdra a pokynula Dantovi.

Jeho kožené pouzdro zaskřípalo, i on tasil zbraň. Blížili se k popelnici ve správných úhlech, aby nebyli na mušce, zbraněmi mířili na těžké víko. Zklidnila dech, podívala se na partnera, pokývla.

Dante popelnici prudce otevřel a houkl: „Policie, odhodte zbraň!“

Veranda se soustředila na ten malý prostor smrdutého kontejneru na odpadky. Zvuky se ztlumily, čas se zpomalil. Hleděla přímo do hlavně. Zaznamenala bílou, napínající se kůži kloubu ukazováčku na spoušti.

Vypálila.

Na mužově propocené m tričku rozkvetla krvavá skvrna. Volnou rukou se chytil za prsa a svezl se do odpadků.

Přehoupla se do popelnice a dala si pozor, aby dopadla na pistoli v mužově ochablé pravače.

Zadunělo to, Dante přistál vedle ní. Sklonil se a přitiskl dva prsty muži na krk. Vzhlédl k ní. „Nic.“

KAPITOLA 2

O HODINU POZDĚJI SEDĚLA VERANDA v zadní části mobilního policejního velínu a pod sedadlem jí rachotil motor. Tušila, že vedení musí to monstrum aspoň jednou měsíčně vyvětrat na místě nějakého zločinu, aby ospravedlnilo jeho existenci.

Přes laminátový stůl trčící ze stěny vozidla na ni hleděli dva muži. Ten se sportovní postavou a zlatým štítkem na opasku se jí představil jako seržant Diaz. Starší muž byl detektiv Stark.

Informovali ji, že byli pověřeni vyšetřením střelby a že jde o standardní proceduru. Podle protokolu. Nezáleželo ale na tom, co říkali. Byla vinná, dokud se neprokáže opak.

Byl to její první zásah, který skončil smrtí, ale věděla, že všechno závisí na tom, jak si povede při tomhle pohovoru. Zabila člověka, což se u policie nebere na lehkou váhu. Protože jí hrozilo trestní stíhání, odrecitovali jí nejprve její práva a pak jí nabídli zástupce odborů a právníka.

Nechtěla působit provinile, a tak obojí odmítla. Že možná udělala chybu, ji napadlo už ve chvíli, kdy seržant Diaz zapnul diktafon na stole.

Pořádně se nadechla a schovala zpoceně dlaně pod stůl. „Tak hrajem,“ zamumlala.

Diaz přimhouřil oči a vypnul nahrávací zařízení. „Tohle není žádná hra,“ poučil ji. „Nevím, jestli chápete, že jste se ocitla na špatné straně. Jste vyšetřovaná. Měla byste to brát vážně, detektive Cruzová.“

Zvedla ruce na znamení předstírané kapitulace. „Já to беру vážně. Smrtelně vážně.“ Tohle nebyl dobrý začátek.

Diaz znovu zapnul nahrávání. „Dnes je neděle, sedmnáctého července, čtrnáct nula nula. Účastníky pohovoru jsou seržant Richard Diaz z oddělení vnitřní kontroly, detektiv Samuel Stark z týmu vyšetřování vražd z oddělení násilné kriminality a detektiv Veranda Cruzová z protidrogového.“

Starka znala. Měl nejvyšší počet uzavřených případů na vraždách. Sloužil tam už v době, kdy před třinácti lety nastoupila k policii, a nevypadalo to, že by se chystal do důchodu. Pozoroval ji šedýma očima zpod hustého černého obočí, kontrastujícího s hřívou stříbrných vlasů a knírem.

Diaz se naklonil dopředu. „Provádíme úvodní společný výslech detektiva Cruzové ve věci použití smrtící síly při zatýkání osoby podezřelé z převážení heroinu,“ začal. „Detektiv Stark vede kriminální vyšetřování a já provádím vnitřní policejní vyšetřování případu.“

Hrozilo jí čtyřnásobné nebezpečí. Policista mohl být propuštěn, žalován a uvězněn za jakékoli použití síly, které by bylo shledáno neoprávněným. A konečně, mohla být proti ní vznesena federální žaloba za porušení občanských práv podezřelého.

Diaz ji informoval, že místo aby se vnitřní a kriminální vyšetřování vedla odděleně, povedou se Starkem prvotní výslech společně a pak si vyšetřování rozdělí. Nervózně si tiskla prsty pod stolem, netušila, jestli je pro ni tato odchylka od protokolu dobré, nebo špatné znamení.

Do ticha se rozezněl Starkův zvučný baryton. „Detektive Cruzová, byla jste poučena o svých právech a podepsala jste oficiální zprávu

o vyšetřování. Rozhodla jste se, že u tohoto výsledku nežádáte právníka ani zástupce odborů. Je to tak?“

Přikývla.

„Detektive Cruzová, musíte mluvit. Nahrávací zařízení nezaznamená, že jste přikývla.“

„Ano, přečetli jste mi má práva, dostala jsem zprávu o vyšetřování a odmítla jsem právního zástupce.“

Stark si rozložil brýle na čtení, položil si na klín poznámkový blok a vytáhl pero. Diaz si opřel na stole iPad a rozložil klávesnici.

„Detektive Cruzová,“ začal Stark a posunul si brýle až k vrásce v půlce dlouhého nosu. „Jak jste se dostala k informaci o dodávce drog?“

„Mám tajného informátora, je to člen Villalobosova kartelu. Mimo přímou linii velení nemůžu uvést jeho jméno, ale je oficiálně registrován jako můj informátor na protidrogovém oddělení.“

Rozhodla se, že zvolí tuhle strategii. Podrobně zodpovědět všechny otázky ohledně pozadí případu. Působit vstřícně: Nic neskrývám, tak to hodme za hlavu.

„Poslední dva roky mi předává informace o dodávkách drog a o dalších obchodech Villalobosovy rodiny,“ pokračovala. „Po několika měsících vedly jeho informace k prvnímu velkému zátahu. Požádala jsem svého seržanta o vytvoření zásahové jednotky na akce proti kartelu.“

Diaz si upravil monitor. „Pro upřesnění, akcemi myslíte vy detektivové z protidrogového to, když zachytíte zásilku při přepravě?“

Přikývla. „Zadrželi jsme tuny drog, tisíce zbraní a miliony v hotovosti, vozidlech a dalším majetku.“

„Jakou strukturu má vaše zásahová jednotka?“ chtěl vědět Stark.

„Operaci řídí můj nadřízený, seržant Fromm. Máme v ní agenty z FBI, Úřadu pro potírání drog, federální policie, Národní gardy, státní policie a několika místních oddělení. Operujeme ze společné centrály v sídle našeho protidrogového oddělení.“

Stark vypadal, že její odpověď zvažuje. „Takže dohled nad touto zásahovou jednotkou má policejní sbor ve Phoenixu?“

„Ano. Phoenix je distribuční středisko kartelu Villalobosů. Máme velké oddělení se spoustou zdrojů a federálové nás rádi podpoří, když si pak můžou připsat podíl na úspěšném zátahu.“

„A co jurisdikce?“ zeptal se Diaz.

„Všichni policisté ze zásahové jednotky ve Phoenixu jsou pověřeni funkcí federálních marshallů. Dává nám to mnohem větší pravomoci při zatýkání a stíhání a nemusíme se zabývat soudní pravomocí, pokud mi můj informátor prozradí něco, co přesahuje hranice Phoenixu.“

Diaz přimhouřil oči. „Chcete říct, že technicky vzato vede jednotku seržant Fromm, ale agendu určujete vy, protože se pracuje na základě vašich informací?“

Tady musela postupovat opatrně. „Agenti FBI v zásahové jednotce mají přístup k mezinárodním databázím a nejnovějšímu vybavení. Jsou nám užiteční, i když jde o nějakou diplomatickou záležitost, ale rozhodování svěříje Fromm mně. Informátor je můj a já mám za úkol vybírat cílové dodávky tak, abychom ho neprozradili.“

Diaz se na ni dlouho díval, než položil další otázku. „Jak ty dodávky vybíráte?“

„Každý zásah vyžaduje spoustu práce a plánování,“ odpověděla. „Nemůžu zadržet každou dodávku, a tak volím ty, kterými nejvíc uškodíme zločinnému podniku Villalobosů. Operace, které jsem připravila, patří k nejrozsáhlejším v historii našeho oddělení.“

„Jaký konečný cíl sledujete, pokud jde o kartel?“ zeptal se Diaz.

„Snažím se postavit obvinění z organizovaného zločinu proti Bartolu Villalobosovi. On je člen rodiny, který řídí drogové obchody. Když ho nepřistihnu při držení narkotik, bude mi nejspíš trvat další rok, než nashromáždím dost důkazního materiálu, aby obstál proti nejlepším právníkům, co se dají za prachy z drog koupit.“

Diaz sraštil obočí. „Při držení?“

Veranda přikývla. „Informátor mi prozradil, že už jsme kartel připravili o tolik produkce, že se Bartolo dnes chystal dohlížet na převzetí zboží. Mým cílem bylo přistihnout ho s tahačem u skladiště a pomocí důkazů z předchozích zásahů ho pak se vším spojit.“ Uhnula pohledem. „Bohužel byl o krok před námi. Skladiště bylo prázdné.“

„Dostáváme se mimo téma,“ upozornil Sam a střílil po Diazovi temným pohledem, než se zase soustředil na Verandu. „Váš informátor vám napsal zprávu, že vůz změnil trasu?“

Teď se ocitla v minovém poli. Nejvyšší čas zestručnit odpovědi. „Ano. Netuším, proč to udělali. Všechny naše ostatní zásahy šly jako po másle.“

Diaz se narovnal. „Když tahač změnil trasu, rozběhla jste se za ním vedlejšími uličkami?“

„Věděla jsem, že se tam dostanu rychleji než autem.“ Pokrčila rameny. „A ten vůz byl moc velký, nemohl v uličkách dobře manévrovat.“

„Co se stalo, když jste se k němu přiblížila?“ zeptal se Diaz.

Tenhle trik znala. Položit širokou otázku a doufat, že se vyslýchaný rozpovídá a něco bezděčně odhalí.

„Viděla jsem, jak se otvírají dveře vozu,“ držela se při zdi. „Řidič vyskočil ven. Vyzvala jsem ho, aby zůstal stát, ale rozběhl se pryč.“

„Viděla jste zbraň?“ Diaz vypadal jako ohař na stopě. Vpíjel se do ní pohledem, seděl bez hnutí, čekal, až uklouzne.

„V tu chvíli ještě ne. Ztratila jsem ho z dohledu, když proběhl skladištěm. Pak jsem se setkala s detektivem Dantem Washingtonem ze své zásahové jednotky.“ Zaváhala. „Chci říct z naší zásahové jednotky.“

Stark si něco načmáral do zápisníku. „Co jste řekla detektivu Washingtonovi?“

„Že prohlédneme kontejner na odpadky v uličce. Napadlo mě, že se podezřelý možná pokusil schovat.“

Diaz povytáhl obočí. „Nepočkala jste na další posily k prohledání uličky?“

„Měla jsem za to, že dva detektivové na prohlídku jedné popelnice stačí.“

Stark zadusil smích.

Diaz zrudl. „Co se stalo, když se zvedlo víko?“

Další zešíroka položená otázka.

„Uviděla jsem, že uvnitř dřepí řidič tahače a míří zbraní přímo na mě. A začínal tisknout spoušť.“

„Tvrdíte, že jste viděla, jak tiskne spoušť?“ Diaz se podíval na Starka, jako by od něj čekal potvrzení, že je to absurdní.

Vycítila, že to musí objasnit. „Čas jako by se zpomalil. Viděla jsem, jak se jeho prst pomaličku sune, pak se všechno zrychlilo a najednou bylo po všem.“

Stark mávl rukou. „Popisujete zkreslení času. To je v těchto situacích běžné.“

Diaz nevypadal, že by ho to přesvědčilo. „Co dělal detektiv Washington?“

„Netuším,“ řekla. „Já viděla jen tu zbraň, jak na mě míří.“ Svět jako by se v tu chvíli smrskl, donutil ji plně se zaměřit na bezprostřední hrozbu. V tom okamžiku nezáleželo na ničem jiném.

„Tunelové vidění,“ podotkl Stark.

Diaz se už do věci zakousl jako pes. „Identifikovali jste se, než jste vypálila?“

„Ano, ale on dál tiskl spoušť.“

Diaz se z ní snažil dostat víc. „Pokusila jste se poskytnout podezřelému pomoc poté, co jste ho zneškodnila?“

„S Dantem jsme skočili do popelnice a pomáhali mu, zatímco jsme čekali na záchranáře.“ Zamračila se. „Ale když schytáte pětáctýřicítku do srdce, tak už s tím moc nenaděláte.“

Diaz nechal ticho se táhnout. Nakonec se na ni zkoumavě zadíval. „Chcete v tuto chvíli ke svému prohlášení něco dodat?“

„Ne, pane.“

Podíval se na hodinky. „Tím končí úvodní výslech detektiva Verandy Cruzové. Je čtrnáct hodin dvanáct minut. Detektive Cruzová, budete prosím po dobu tohoto šetření k dispozici pro další výslechy.“ Naklonil se a vypnul záznamník.

Veranda byla na dně. Bartolo jí zase proklouzl mezi prsty. A podvědomě se strchovala o svého informátora. Flaco ji nekontaktoval od té zprávy, kterou jí během operace poslal. Vstala a obrátila se k odchodu, aby se s ním pokusila co nejrychleji spojit.

„Detektive Cruzová,“ ozval se za ní Diaz.

Ohlédla se přes rameno, ale neřekla nic.

Podal jí navštívenku. „Chci, abyste mi zavolala kdykoli, ve dne nebo v noci, dřív než povedete jakoukoli další operaci proti Villalobosově kartelu.“

Po těch slovech se k němu obrátila naplno a vzala si kartičku z jeho natažené ruky. „Rozhodně vám zavolám, pokud se vyskytne něco, co byste měl vědět.“

Sevřel ruku na její a znehybněl ji. „To jsem neřekl, detektive. Nechci, abyste prováděla jakékoli zásahy, zatímco povedu vyšetřování. Vaše dnešní činy se možná neobejdou bez následků.“

Přistoupil k ní blíž a uvěznil ji pohledem. „Hrajete nebezpečnou hru s chladnokrevnými zabijáky, detektive. To se mi nelíbí.“ Pustil její ruku s vizitkou.

Obrátila se na patě a plynulým pohybem otevřela dveře. Za všech sil se přitom snažila předstírat klid, který necítila.

KAPITOLA 3

BARTOLO VILLALOBOS SVĚSIL RUKU S cejchovacím železem a putoval pohledem po svém zajatci. Instinktivně tušil, že kořist zeslábla. Rozhlédl se po svých sedmatřiceti mužích v zaprášeném skladšti. Jako vlci čekali, až alfa samec zasadí smrtící ránu zmítající se kořisti. Bartolo věděl, že musí dostát očekávání, jinak si ta krvežíznivá smečka zvolí jiného vůdce.

„Dej to železo zpátky do ohně, Pablo,“ nařídil svému zástupci a podal mu kovovou tyč. Pablo přistoupil a převzal cejchovadlo. Bartolo si pozorně prohlížel bezmocného muže před sebou. *Je skoro zralý.*

Flaco seděl na tvrdé kovové židli a třásl se, do paží se mu zařezávaly těžké řetězy. Z nahé hrudi se mu kouřilo, ve vzduchu se vznášel štiplavý pach spáleného masa. Kalhoty měl prosáklé močí, která se sbírala na židli před jeho rozkrokem a odkapávala na betonovou podlahu.

„Ty víš, jak tu bolest zastavit, Flaco.“ Bartolo se sklonil a pohlédl přímo do usazených očí, které na něj hleděly v hrůze. „Stačí, když mi dáš jméno, to je všechno. Zbytek už vím.“

Flaco se rozechvěle nadechl. „Je – z protidrogového.“ Jeho slabý mexický přízvuk zesílil. „Od phoenixský policie.“ Ochabl, hlava mu klesla.

Bartolo vyhledal pohledem v davu přihlížejících Adolfa. Jeho starší bratr měl dar, uměl číst lidi. Zmatený výraz v Adolfově tváři odrážel Bartolovo překvapení nad tou informací.

Obrátil se zas k Flakovi a zašeptal: „Může to trvat hodiny, než umřeš, *amigo*.“ Vytáhl z pochvy u boku dýku s rukojetí vykládanou diamanty a přejel hrotem Flakovi pod bradou, přinutil ho zvednout hlavu. „Jestli chceš slitování, tak mi nelži. Poldové z protidrogového ve Phoenixu mezinárodní zločiny nevyšetřují. To mají na starosti federálové.“

Flaco zasípal: „N-ne. Vysvětlím to. Mají zásahovou jednotku. Vedou ji poliši z Phoenixu z protidrogového.“

„Zásahovou jednotku?“

„Jo. Jsou v ní i lidi z Úřadu pro potírání drog, z FBI.“ Flakovi se po kůži na hlavě řinul pot. „A banda dalších federálů. Všichni po vás jdou.“

Bartolo nevěděl, co si s tím odhalením počít. „Ale předtím jsi říkal, že se někdo zaměřil na naše –“

„A mluvil jsem pravdu,“ přerušil ho Flaco. „Jedna policajtk...“ Rozkašlal se, od rtů se mu rozprskla pěna. „Vede tu zásahovku. Ta je na vás poslala.“

„S informacema od tebe!“ vyprskl Bartolo Flakovi do tváře. „Víš, jak jsem tě vyhmátl?“ Zlehka mu přejel špičkou nože po tváři. „Na naší poslední schůzce jsem si naklonoval všechny mobily.“ Na okamžik se odmlčel. „Přečetl jsem si všechny zprávy. Vyhledal všechny hovory.“

Jeho muži v okolním šeru stísněně přešlápli. Dobře. Jen ať vědí, že jsou pod dohledem.

„Nařídil jsem změnu trasy, abych zjistil, jestli zrádce pošle zprávu.“ Hrot nože pronikl kůží na Flakově tváři. „Můžu vystopovat číslo, na které jsi ji poslal. Ale to zabere čas. A já nerad čekám.“

Flakovi stékal po tváři pramínek krve.

Bartolo odtáhl čepel. „Dochází mi trpělivost, *cabron*. Řekni mi to jméno.“

Namířil hrot dýky přímo na Flakovo levé oko. Ruku měl dokonale klidnou. Vzkaz byl jasně čitelný.

„Jmenuje se V-Veranda.“ Flaco jako by zaváhal, pak se napřímil. „Veranda Cruzová.“

„Ženská a detektiv? Hovadina.“

Flakův hlas zazněl pevněji, neochvějně čelil Bartolovu pohledu. „Jsem mrtvej muž, tak proč bych ti lhal?“ Tvář se mu zkroutila vztekem. „Sleduje tě. Ví o tvý rodině všechno. A dostane tě.“

Bartolo mu vlepil pořádnou facku. Flaco pevně zavřel oči, když se jeho věznitel přesunul za něj. Bartolo ho chytil za vlasy a škulb mu hlavou dozadu, odhalil krk zdobenému noži. Zkušeně a rychle zarazil čepel Flakovi za levé ucho a prudce jím škulb doprava. Zem začaly skrápět rytmičné spršky karmínové krve, Flaco sebou škulbal a chrčel. Nakonec ochabl a zůstal zhroucený na židli bez hnutí.

Bartolo se obrátil k muži, který stál pár kroků vlevo. „Pablo, uklid ten svinčík. Tělo dej do pytle a počkej na instrukce.“ Pablo přikývl a vytáhl ze zadní kapsy gumové rukavice.

„Všichni ostatní, zpátky do práce,“ nařídil Bartolo. Už uvažoval o dalším kroku. Po několika hodinách brutálního výslechu mu Flaco prozradil, že někdo od policie vede tažení proti Villalobosově rodině. Zajatec se snažil vydržet co nejdéle, neprozradit, o koho jde. Proč?

Do jeho úvah vstoupil Adolfo, který se přiblížil. Bartolo se musel usklíbnout, když viděl, jak se jeho vysoký, elegantně oděný starší bratr pečlivě vyhýbá krvavé louži. Adolfo neměl na násilí žaludek.

„Co uděláme s tou zásahovou jednotkou?“ zeptal se Adolfo.

„Slyšel jsi Flaka. Nejde ani tak o tu zásahovku... ale o tu ženskou. Ta je v tý jejich svatý válce vede.“ Měřil si bratra zamyšleným pohledem. „Postaráme se o ni a problém bude vyřešený.“

Adolfo nervózně přešlápl. „Probereš to s *papá* –“

„Je to moje rozhodnutí.“ Nepotřeboval otcovo povolení a nelíbilo se mu, že to bratr zpochybňuje.

„Tady ve Státech policajty nelikvidujeme,“ namítl Adolfo. „Je z toho pak moc velký horko. Všechny ztráty, co utrpíme kvůli policajtům, jsou riziko podnikání. Musíme –“

„Já neříkám, že ji zabijeme,“ přerušil ho Bartolo. „Tos mě nepochopil.“ Vyškubl z bratrovy natažené ruky papírovou utěrku a otřel dyku. „Uděláme z ní odstrašující příklad.“

Adolfo přimhouřil oči. „Jak to myslíš?“

Bartolo nesnášel tu úzkost, kterou slyšel v bratrově hlase. Adolfova váhavost a neschopnost jednat patřily k četným důvodům, díky nimž se do čela rodinné firmy dostal právě on, ne prvorozený syn.

„Mám plán,“ řekl Bartolo. „Bude v tom hrát roli ten mrtvý *pen-dejo*,“ pokývl hlavou k Pablovi, který hekal námahou a táhl Flakovo bezvládné tělo do černého plátěného pytle, „a náš krtek ve Phoenixu.“

Adolfo našpulil rty. „Náš krtek je určený jenom pro nouzové případy.“

„Za poslední dva roky jsme přišli o miliony babek, protože si na nás zasedla ta *puta*,“ neobtěžoval se Bartolo tajit vztek. „Tu je třeba zastavit. Kdybys měl aspoň trochu koule, tak to pochopíš.“

Adolfo zrudl. „Ty tuhle rodinu nevedeš, Bartolo. Musíš si to vyjasnit s *papá*. Zvlášť když to může ohrozit roky –“

„Dost!“ Bartolo zlověstně ztlumil hlas a vraždil bratra pohledem. „Nebudem se hádat před našimi muži.“ Popošel k němu o krok blíž. „Ty se starej o účetnictví a moje úkoly nech na mně. Až dneska skončím, detektiv Cruzová o tu svou zásahovou jednotku přijde.“ Zafal zuby. „A o odznak taky.“

KAPITOLA 4

SLUNCE SE NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA JEŠTĚ ani pořádně nevyhoupllo nad obzor, když Veranda procházela dveřmi matčiny rodinné restaurace. Podnik Casa Cruz Cocina původně fungoval v malé štukové budově se střechou z terakotových tašek. Během desítek let se rozrostl do podoby řady domků nalepených na sebe v srdci jižního Phoenixu.

„*Mamá*, kde jsi?“ zavolala do prázdného lokálu.

Z kanceláře vzadu k ní dolehl Lorenin hlas s lehkým mexickým přízvukem, který propůjčoval jejím slovům typický nádech. „Už jdu, *mi'ja*.“

Veranda nakrčila nos, když ucítila pach roztaveného plastu a připáleného tuku.

„*Ay, Dios mío*.“ Lorena vběhla do lokálu a chytila dceru za paži. „Díky, žeš přišla tak rychle. Tentokrát je to dost zlé.“

„Co se tu stalo?“ zjišťovala Veranda. „Přišel někdo k úhoně?“

„Nikdo. Jenom myslím, že tvůj *tío Rico* nechal zapnutý hořák, když včera zavíral.“ Lorena si uhladila zástěru. „Víš, že to není poprvé. Asi bysme si s ním měli promluvit, až –“

„*Mamá*, řekni mi o tom požáru.“

„Ano, ano, *mi'ja*.“ Lorena si přejela prsty po zdobeném křížku na těžkém stříbrném náhrdelníku. Léta neustálého nošení mu dodala půvabnou patinu. „Dneska ráno nám volali z bezpečnostní služby. Když jsme sem dorazili, už měli uhašeno.“

„Jak zlé to bylo?“ zjišťovala Veranda. „Nevidím tu v lokále žádné škody.“ Rozhlížela se po prošlapaném květovaném koberci, po koženkových boxech a lakovaných deskách stolů.

Lorena škulba ramenem. „Můžeme mít dál otevřeno, ale nesmíme používat sporák ani troubu. Větrací systém je zničený.“ Podívala se Verandě přes rameno ke kuchyni. „Ale fritéza a gril fungují. Poradíme si.“

„*Mamá*, když jsi mi volala, byla jsi vyplašená,“ zamračila se Veranda. „Ale teď to vypadá, že tu máš všechno pod kontrolou. Co se stalo?“

Po matčině zoufalém telefonátu před svítáním na sebe hodila džín-
sy a tričko, nazula vysoké šněrovací boty a dlouhé vlasy si stáhla do culíku. Vyběhla ven a málem zavařila auto, jak ho hnala k restauraci.

Lorena bodla mozolnatým prstem do vzduchu směrem ke kuchyni a napjatým hlasem zašeptala: „Poslouchej, *mi'ja*, tam vzadu je nějaký chlap a slídí. Byl to jenom pitomý požár v kuchyni, a on dělá, jako by naše rodina byla nějaká banda grázlů.“

To ji zaskočilo. „Jaký chlap?“

„Zavolali ho ti hasiči, než odjeli. Pracuje pro požární sbor, ale nosí zbraň. Kdo kdy slyšel, že by hasič chodil ozbrojený?“

Verandě to došlo. „On vyšetřuje žhářství, *mamá*.“ Opřela si ruku v bok. „Není to tak všude, ale tady ve Phoenixu hasiči posílají svoje vyšetřovatele na policejní akademii. Když ji absolvují, složí přísahu jako strážci zákona, protože vyšetřují zločiny, co souvisí se žhářstvím, zatýkají a svědčí u soudu. Proto taky nosí zbraně.“

Matka skepticky povytáhla obočí. „Všechno si fotí a na všechno se vyptává.“ Rozhlédla se kolem, aby se ujistila, že nikdo neposlouchá. „Chce dělat potíže.“

Veranda protočila panenky. „Nechce, dělá jenom svou práci. To je u požárů standardní procedura.“

Lorena se ustaraně zamračila. „Když si vezme do hlavy, že jsme něco zavinili, pošle nás za mříže, nebo ještě hůř, zavře nám restauraci.“

Veranda si povzdechla. „No dobře. Zajdu si s ním promluvit, ale musíš pochopit, že policie nemá s hasiči nic společného.“

Lorena se usmála, ustoupila a nechala dceru projít.

Veranda cestou do kuchyně kroutila hlavou. Matka si myslí, že jí stačí blýsknout odznakem a vyšetřovatel zaklapne zápisník a odpouští se. Věděla, že nic takového nehrozí. Ten člověk musí vyplnit formuláře. Sepsat hlášení. Stejně jako ona.

„Promiňte.“ Přiblížila se k vysokému, mohutně stavěnému muži v khaki kapsáčích a černé polokošili. Obrátil se a jí padly do oka nejprve husté kaštanové vlasy a oči barvy mořské zeleně a až pak znak phoenixského požárního sboru vyšitý na tričku.

Natáhla k němu ruku. „My se ještě neznáme. Jsem detektiv Veranda Cruzová z phoenixského policejního sboru.“ Chvilí zaváhala a pak dodala: „Lorenina dcera.“

Ruka se jí na chvíli utopila v jeho obří dlani. „Kapitán Cole Anderson z hasičské vyšetřovací jednotky.“ Odmlčel se, zjevně čekal, že mu vysvětlí, proč ho vyrušila v práci.

„Myslela jsem, že byste na mě mohl mít nějaké otázky.“

Přimhouřil oči a ona se v duchu proklela, že se chová, jako by měla máslo na hlavě. Kolikrát už se k ní na místě činu někdo přitočil a nabízel nevyžádanou pomoc? Vždycky to fungovalo jako výstražný praporek. To už mohla rovnou zavolat: *Nazdar, moje rodina ten požár založila kvůli pojistce a já jsem vám přišla zamávat odznakem před nosem, abychom se vás zbavili.* Sepjala ruce, aby se neplácla do čela.

Anderson kývl bradou ke zčernalému sporáku. S pohledem upřeným na ni se zeptal: „Byla jste tady, když ten požár začal?“

„Ne.“

„Zavírala jste včera restauraci?“

„Ne.“

„Pracujete tady vůbec?“

„Jenom když je třeba vypomoci.“

Založil si ruce na prsou. „Jak byste mi potom mohla odpovědět na nějaké otázky?“

Paráda. Už si udělal o její rodině a restauraci obrázek.

Zvedla bradu a opřela si ruce v bok. „Kapitáne Andersone, dovolte mi, abych vám o tomhle podniku něco pověděla. Jmenuje se Casa Cruz Cocina, což se dá zhruba přeložit jako ‚domácí kuchyně Cruzových‘, protože je to náš rodinný podnik. Moje máma, Lorena Cruzová, sem přišla z Mexika a neměla nic než šaty na těle a pět mladších sourozenců na krku. Neuměla jazyk, ale vařit dovedla. A tak s bratry a se sestrami začala prodávat *burritos* ze staré dodávky a nakonec vybuodovala restauraci, kterou tu vidíte.“ Mávla rukou kolem sebe. „Tohle představuje víc než třicet let tvrdé práce.“

Anderson rozhodil rukama. „Já jsem přece –“

„Ta restaurace je krev našeho života,“ pokračovala. „Šatí nás, živí nás a drží rodinu pohromadě. Závisí na nás celá komunita, zajišťujeme jí práci a darujeme jídlo, když je třeba. Nikdy, v žádném případě, bychom to tu úmyslně nezapálili.“

„Detektive Cruzová, můžu taky něco říct?“

Verandě zahořely tváře. „Když přijde na naši rodinu, přestávám se ovládat.“ Uhnula pohledem.

Pokýval hlavou, svěsil ruce a vzal si z pultu zápisník. „Potřebuju dokončit vyšetřování, než se budu moci vyjádřit k nálezu. Vzhledem ke své profesi mi jistě rozumíte.“

Otevřela pusku, aby něco řekla, ale v tu chvíli její mobil spustil vyzváněcí tón, který naznačoval, že volá nadřízený. Popadla telefon od opasku a odvrátila se. „Ano, šéfe?“

„Cruzová, musíte sem přijet,“ ozval se poručík Cornell. „Okamžitě.“

„Jistě. Skončím to tady a jsem tam za dvacet minut.“

„*Dávám vám pět. Sejdeme se v kanceláři u velitele.*“ Zavěsil.

Veranda zírala na telefon a uvažovala, proč mluvil tak napjatě. Působil našťavaně, i když k záchvatům vzteku sklony nemíval. Pulz se jí zrychlil, když si vzpomněla na včerejší střelbu s tragickými následky. Shodli se na tom, že překročila zákon?

Obrátila se zas k Andersonovi, který na ni starostlivě shlížel.

„Jste v pořádku?“ zeptal se mírně. „Připadáte mi rozhozená.“

„Nic mi není.“ Mávla rukou. „Musím jet.“

„Možná byste mi ještě předtím mohla odpovědět na jednu otázku.“

„Dobře, ale rychle.“ Připnula si mobil zpátky k pasu. „To byl můj velitel.“

„Měli jste tu v restauraci nějaké požáry už dřív?“

Zase v ní ožil vztek. „Cože? Vy si myslíte, že si tu pravidelně nacvičujeme pojistné podvody, nebo co?“ Přistoupila k němu blíž. „Jsme poctivá rodina dřičů. Tomuhle podniku se vede dobře. Nepotřebujeme –“

„Zpomalte, detektive. Jenom mě napadlo, jestli se tu v komíně nenahromadil tuk. Zatáhněte drápky.“

Veranda si stáhla gumičku z vlasů a prohrábla si husté lokny. Zas předvedla podezřelou, zahnanou do kouta, jako vystřiženou z příručky pro výslechy. Byla defenzivní, nervózní, navíc i hrubá.

„Kapitáne Andersone, omlouvám se, pokud jsem vás špatně pocho-pila,“ hlesla, obrátila se a chystala se vrátit za matkou.

„Vyřídte své rodině, ať nechá okamžitě vyměnit trubky,“ zavolal za ní. „Jestli nebudou udržovat ventilaci čistou, při příštím požáru může shořet celá restaurace.“

„Díky, vyřídím.“ Vrátila se do lokálu, kde čekala Lorena.

Matka k ní hned přispěchala. „Zavře nám to tu, *mi'ja*?“

„Ne, *mamá*, ještě to zkoumá. Prý by to mohlo být od mastnoty. Bude se muset vyměnit potrubí.“ Zadívala se na matku. „Kdy naposled *tío Rico* čistil ventilaci?“

Matka se zachmuřila. „Zavolám mu a zeptám se.“

Znovu se ozval Verandin telefon. Poznala číslo jednoho z mobilů zásahové jednotky a honem to vzala.

Dante mluvil napjatě. „*Verando, kde jsi?*“

„Na cestě. Jseš na oddělení?“

„*To kurva ne, ale ty radši pohni zadkem, ať už jsi tam.*“

„Co se děje, Dante?“

„*Z tohoto telefonu nemůžu mluvit. Ale můžu ti říct, že takovej kýbl sraček, co se na nás dneska vyhlil, jsem nezažil.*“

Žaludek se jí nepříjemně zhoupł, když uslyšela jeho další slova.

„*Verando, jseš totálně v hajzlu.*“